

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 grudnia 2016 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powód C. (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w P. wystąpił o zasądzenie od pozwanego J. G. kwoty 1.517,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 1 lipca 2015 roku powód i pozwany zawarli umowę ubezpieczenia nr (...). Pozwany zobowiązał się do opłacania rat składki w zamian za ochronę udzieloną w zakresie ryzyka objętego przedmiotową umową ubezpieczenia. Powód zobowiązał się do wykonywania czynności ubezpieczeniowych związanych z udzielaniem ochrony na wypadek ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych objętych przedmiotową umową. Nieuregulowanie w terminie wymagalnej raty składki spowodowało natychmiastową wymagalność wszystkich pozostałych rat składki. Powód wezwaniem z dnia 21 listopada 2016 roku wezwał pozwanego do zapłaty nieuregulowanej należności.

Vide: pozew k. 3-8, 16-17; pismo procesowe z dnia 8 maja 2017 roku k. 15

Postanowieniem z dnia 24 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2237134/16 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku.

Vide: postanowienie k. 9-10

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt IX Nc 2852/17 z dnia 23 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku uwzględnił żądanie zgłoszone w pozwie.

Vide: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 31

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany J. G. zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia, a z ostrożności procesowej nieudowodnienia roszczenia. Pozwany podał, że składkę ubezpieczeniową tytułem polisy o nr (...) w wysokości 1.425 zł opłacił gotówką w dniu 2 czerwca 2014 roku do rąk przedstawiciela ubezpieczyciela. Potwierdza to zapis widniejący w treści polisy.

Vide: sprzeciw od nakazu zapłaty k. 34, 41-44

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. G. przy zawieraniu umów ubezpieczeń korzystał z pomocy agenta ubezpieczeniowego T. H.. Pozwany opłacał składki ubezpieczeniowe gotówką, do rąk agenta, w dacie podpisania umowy ubezpieczenia. Fakt płatności składki ubezpieczeniowej gotówką przez pozwanego agent bądź odnotowywał w umowie ubezpieczenia, bądź celem potwierdzenia uiszczenia składki wydawał pozwanemu dokument kp.

dowód: zeznania świadka T. H. k. 85v-86, 87; zeznania pozwanego J. G. k. 86, 87

W dniu 2 czerwca 2014 roku powód C. (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w P. i pozwany J. G. zawarli umowę ubezpieczenia C. A. Ekspert o nr polisy (...) obejmującą okres ubezpieczenia od dnia 15 czerwca 2014 roku do dnia 14 czerwca 2015 roku. Tytułem zawartej umowy ubezpieczenia pozwany był zobowiązany do zapłaty składki w jednej racie w kwocie 1.425 zł w dniu 2 czerwca 2014 roku. Pozwany dokonał zapłaty składki w terminie w gotówce – do rąk przedstawiciela powoda.

dowód: umowa ubezpieczenia k. 21-22; zeznania pozwanego J. G. k. 86, 87

W piśmie z dnia 21 listopada 2016 roku powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 1.511,90 zł, w tym należność główna w wysokości 1.375 zł płatna do dnia 15 lipca 2015 roku i odsetki ustawowe w wysokości 136,90 zł, w terminie do dnia 29 listopada 2016 roku.

dowód: wezwanie do zapłaty k. 19-20

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów złożonych i załączonych do akt sprawy. Dowodom w postaci dokumentów prywatnych Sąd dał wiarę co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.). Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód, nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony, dlatego też w ocenie Sądu należało uznać je za w pełni wiarygodne.

Sąd oparł się również na dowodach z zeznań świadka T. H. oraz zeznań pozwanego J. G., słuchanego w charakterze strony w trybie art. 303 k.p.c. i art. 304 k.p.c. Zeznanie świadka i pozwanego były ze sobą wzajemnie zgodne, wewnętrznie logiczne, znajdowały nadto potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd ocenił przedmiotowe dowody jako godne wiary w całości.

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2015 roku o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 999 z późn. zm.) źródłem ochrony ubezpieczeniowej jest zawsze umowa. Wymieniona ustawa nie definiuje umowy ubezpieczenia, zawiera ją art. 805 § 1 k.c., określający obowiązki stron umowy ubezpieczenia. Zgodnie z tym przepisem przez zawarcie takiej umowy ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Powód – jak wynika z uzasadnienia pozwu – domaga się w niniejszej sprawie zapłaty przez pozwanego składki tytułem umowy ubezpieczenia zawartej w dniu 1 lipca 2015 roku w wysokości 1.375 zł, płatnej do dnia 15 lipca 2015 roku.

Należy zauważyć, że w obecnym kształcie procesu cywilnego ustawowo podkreślono jego kontradiktoryjny charakter, czego potwierdzeniem są regulacje zawarte w art. 232 k.p.c. oraz w art. 6 k.c. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Mają bowiem obowiązek przejawiać aktywność, w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69, OSNCP z 1970 roku, nr 9, poz. 147), a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających wnioski o oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku w sprawie o sygn. akt I CR 79/82, LEX nr 8416). Jednak ciężar dowodu w zakresie wykazania bezzasadności powództwa przechodzi na stronę pozwaną dopiero pod warunkiem, gdy powód zdoła przedstawić dowody na okoliczność zasadności zgłoszonego pod rozwagę sądu żądania.

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że obowiązkiem powoda było wykazanie, że strony niniejszego postępowania w dniu 1 lipca 2015 roku zawarły umowę ubezpieczenia, następnie że tytułem składki ubezpieczeniowej powodowi od pozwanego należna była kwota 1.375 zł, a później że pozwany składki tej nie uiścił. Trzeba stwierdzić, że powód z tych obowiązków nie wywiązał się.

Po pierwsze, powód nie zgłosił dowodu, który wskazywałby ponad wszelką wątpliwość, że powód i pozwany w dniu 1 lipca 2015 roku zawarli umowę ubezpieczenia. Niekwestionowanie tego twierdzenia powoda przez pozwanego, przy

uwzględnieniu nadto zeznań świadka T. H., pozwała Sądowi na ogólny wniosek, że taka umowa strony procesu łączyła. Sąd nie został już jednak zaopatrzony w dalsze dowody, na których podstawie mógłby ustalić wzajemne obowiązki stron wynikające dla nich z przedmiotowej umowy, w szczególności dotyczące wysokości składki ubezpieczeniowej i terminu jej płatności. W szczególności dowodem na te okoliczności nie może być wezwanie do zapłaty z dnia 21 listopada 2016 roku. Przedmiotowy dokument, stanowiąc dokument prywatny, może być co najwyżej dowodem dokonania wezwania pozwanego przez powoda do zapłaty kwoty podanej w wezwaniu, ale już nie istnienia podstawy faktycznej i prawnej dla żądania spełnienia przedmiotowego świadczenia. Powód nie przedłożył umowy ubezpieczenia z dnia 1 lipca 2015 roku a jedynie umowę ubezpieczenia z dnia 2 czerwca 2014 roku. Nie składki tytułem umowy ubezpieczenia z dnia 2 czerwca 2014 roku powód w tym procesie jednak dochodzi.

Po drugie, powód nie przedstawił dowodu na okoliczność wysokości żądanej od pozwanego kwoty – tytułem należności głównej – 1.375 zł. Ponownie – umowa ubezpieczenia załączona do akt sprawy przez powoda dotyczy okresu od dnia 15 czerwca 2014 roku do dnia 14 czerwca 2015 roku, a nie lat 2015-2016. Również dokumentuje ona wysokość składki ubezpieczeniowej w kwocie 1.425 zł. W tym zaś procesie, jak już podano, powód domaga się do pozwanego zapłaty składki ubezpieczeniowej w kwocie 1.375 zł.

Po trzecie, powództwo opiera się na twierdzeniu, że pozwany nie dokonał w terminie zapłaty kwoty 1.375 zł.

Należy zwrócić uwagę, że pozwany wykazał się inicjatywą dowodową na okoliczność niesłuszności w/w twierdzenia powoda. W sprawie został przeprowadzony dowód z zeznań świadka T. H. oraz dowód z zeznań pozwanego. Z zeznań obu słuchanych osób wynika, że pozwany, zawierając umowy ubezpieczenia w kolejnych latach oraz na kolejne dobra podlegające ubezpieczeniu, korzystał z pomocy agenta ubezpieczeniowego T. H.. Każdorazowo pozwany dokonywał zapłaty składek ubezpieczeniowych do rąk świadka, każdorazowo w gotówce. Tak samo postąpił w przypadku umowy ubezpieczeniowej zawartej z powodem a obejmującym okres 2015-2016. Zeznania świadka i pozwanego w tym zakresie były spójne, konsekwentne, wewnątrznie logiczne i wzajemnie zgodne.

Wobec powyższego należy uznać, że pozwany zaoferował Sądowi rzetelny materiał dowodowy na poparcie twierdzenia, które obala zasadniczy argument wywiedzionego powództwa. W takiej sytuacji to na powodzie ciążył obowiązek wykazania, że po stronie pozwanego nadal pozostaje, opisanym w pozwie tytułem, dług wobec strony powodowej. Powód z tego obowiązku nie wywiązał się.

Reasumując, żądanie zgłoszone przez powoda jako nieudowodnione nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, działając na podstawie art. 805 § 1 k.c. i dalszych przepisów przywołanych w uzasadnieniu, orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu Sąd postanowił jak w pkt II sentencji, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c., uznając stronę powodową jako przegrywającą proces w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składają się: kwotą 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie § 15 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 z późn. zm.), oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od przedłożenia dokumentu pełnomocnictwa.

Zarządzenia:

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni wraz z zpo.

G., dnia 16 listopada 2018 roku SSR Anna Mejka